

ВІД ЩИРОГО СЕРЦЯ НИЗЬКИЙ ВАМ УКЛІН

Осінь прекрасна пора року, а особливо в цьому році. Вона нас радує не тільки достатком в урожаї, а звичайно ж, теплом і своєю неповторною золотавою красою. Мабуть, тому ця чудова пора року надихає людину до аналізу та оцінки своєї праці. Постає питання: земля за літо, осінь віддала тобі все, а що ж ти зробив для неї? Посадив дерево, виростив його, чи загубив? І якщо говорити образно, то більшість працівників освіти дуже часто задумуються над тим, а чи не «згубив я те «посаджене деревце», чи не помилився в якійсь момент своєї праці і чи не зашкодив тому «дерецю» в образі дитини у її подальшому житті».

Адже, в яку б освітню установу дитина не прийшла, вона йде з сім'ї, де свої уста, традиції, погляди на життя. А ти, бажаючи цього чи ні, вмішуєшся в цей процес, бо це твоя робота. І, мабуть, не просто робота, а робота від Бога. А тим більше, коли дітки потрапляють до таких установ, як наша. Так, мова про навчально-виховний комплекс «Дитячий будинок — дошкільний навчальний заклад», який був створений у нашому місті в березні 2002 року.

Аналізуючи працю та співпрацю колективу НВК з колективами і окремими громадянами м.Славутича, я хочу відмітити, що всю роботу, яка зроблена нашим колективом спільно з радою опіки, міським відділом освіти і особливо інспектором з охорони дитинства О.І. Клименко та вами, шановні славутчани, досягнути важко, а оцінити її практично неможливо. Хочеться відмітити, що робота, яка велася протягом майже 4 років, не була стихійною — а плановою, щоденною безкорисною працею не просто дружнього колективу, а колективу однодумців та матеріальною підтримкою і співпрацею багатьох людей нашого міста, яким доля дітей не стала байдужою.

Створення міськвиконкомом дитячого будинку в Славутичі дало змогу вирішувати долю багатьох дітей, що цього потребують тут, на місці, де вони народилися, вирости, де вони мають своїх друзів, однокласників, своє родове «коріння».

Як і в перші дні створення НВК, так і сьогодні, наша установа виконує одну важливу функцію — допомогти дітям повірити в те, що вони потрібні в цьому житті, що їх люблять, що за них турбуються і дбають, що вони мають свою «маленьку» домівку, своїх названих братів і сестер, свою велику сім'ю з її радіощами і прикрощами. А ще дітки знають, що завжди знайдуть підтримку і розуміння в дорослого колективу комплексу.

Звичайно, про те, що ми замінили чи замінимо діткам їх батьків, мова не йде, бо ніхто в цілому світі не замінить ні рідної неньки, ні татуся, але компенсувати частинку батьківського тепла, ласки, доброти, турботи може кожен член колективу, незалежно від того, в якому підрозділі НВК він працює, бо працюють у нас не просто люди, а люди з великої букви.

Це ж саме я хочу сказати не тільки про наш колектив. На сьогоднішній день нашими помічниками, турботливими «батьками» — так, я не помилилася, саме «батьками» по відношенню до наших дітей — за цей час стало багато славутчан. Славутчан, які завжди готові перейнятися проблемами установи і допомогти нам. Це такі колективи: ВП «Атомремонтсервіс» на чолі з директором В.А.Лісниченком, ООО «Електросервіс» на чолі з директором М.М.Чакрян, ТОВ «Влад» в особі К.А.Трофімової, АТ «Перспектива» на чолі з директором С.М.Чесноковим, ПП «Славутич-Ліспром» на чолі з директором Ф.А.Трофімовим, ПП Бутова Н.І., та окремих громадян Г.М.Кириченко, В.О.Тонких, Л.А.Тонких, О.В.Михайлов, Г.О.Литвиненко, О.П.Войтюк. А ще

хочу відмітити людей, які не проживають у Славутичі, але проблеми наших дітей їм не байдужі. Це Павло Дмитрович Білогоай — член-кореспондент Академії інженерних наук гірської інженерії, підприємець, який проживає в м. Вільногірську Дніпропетровської обл. і через нашу вельмишановну славутчанку неодноразово допоміг діткам НВК особливо студентам, та підприємцю Валерій Михайличенко з Києва, який у 2004/2005 н.р. започаткував щомісячну стипендію для вихованців установи.

Після всього вищесказаного хочеться відповісти на поставлене мною запитання: «Ні, не помилилися: ні виконком та рада опіки, ні хто працює в цій установі, хто домагає матеріально і духовно відродженні «зів'ялих деревець» які, на жаль, не переводяться у нашому місті, не помилилися у тому, що НВК працює і відроджує ці «зів'ялі дерева»».

А тому, користуючись можливістю, я хочу від щирої душі подякувати всім вам, шановні колеги, не звані «батьки», за ваш титанічний труд, уміння розуміти ближнього, за ваші добрі серця та щедрі душі.

Низький уклін вам до землі.

**З повагою
і вдячністю
директор НВ
Г.М.КОВАЛЕНК**

